

Sygn. akt VIII Gz 259/15

POSTANOWIENIE

Dnia 29 lutego 2016 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział VIII Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Woźniak

Sędziowie: SSO Piotr Sałamaj

SSO Agnieszka Górską (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 29 lutego 2016 roku w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.

przeciwko Ubojnia (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanej na postanowienie Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 25 sierpnia 2015 roku, sygn. akt V GNc 1296/15

postanawia:

oddalić zażalenie.

Agnieszka Górską Agnieszka Woźniak Piotr Sałamaj

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 25 sierpnia 2015 r. Sąd Rejonowy w Gorzowie W. udzielił powódce (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G. W. zabezpieczenia roszczenia poprzez zajęcie ruchomości znajdujących się w miejscu prowadzenia działalności gospodarczej, tj. przy ul. (...), W., (...)-(...) S. (pkt I. 1) oraz wierzytelności przysługującej pozwanej od ubezpieczyciela (...) S.A. do kwoty 23.417 zł (pkt I. 2) i nadał klauzulę wykonalności w zakresie punktu I postanowienia (pkt II).

Powołując się na brzmienie art. 730 § 1 kpc, art. 730¹ § 1 i 2 kpc. Sąd Rejonowy podkreślił, że kumulatywnymi przesłankami uwzględnienia wniosku o udzielenie zabezpieczenia jest uprawdopodobnienie roszczenia i interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia. Sąd Rejonowy uznał, że powódka uprawdopodobniła dochodzone roszczenie w sposób wystarczający do udzielenia zabezpieczenia, co wynikało z faktu niekwestionowania istnienia zaległości. Uprawdopodobniła nadto interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia za względu na problemy finansowe pozwanej związane z wstrzymaniem prowadzonej działalności, spowodowanym pożarem zakładu produkcyjnego.

Pozwana wywiodła zażalenie na powyższe orzeczenie domagając się jego zmiany poprzez oddalenie wniosku w zakresie wskazanym w pkt I.2).

Zaskarżonemu postanowieniu zarzuciła naruszenie art. 747 pkt 1 kpc poprzez zabezpieczenia roszczenia na wierzytelności nieistniejącej. W uzasadnieniu podniosła, że wierzytelność wskazana w zaskarżonym punkcie

orzeczenia rzekomo jej przysługująca od ubezpieczyciela (...) S.A. nie istnieje. Właścicielem nieruchomości, która uległa częściowemu spaleni w wyniku pożaru oraz stroną umowy ubezpieczenia zawartej z (...) S.A. nie jest pozwana lecz D. J. - wspólnik pozwanej i prezes jej zarządu, prowadzący samodzielnie działalność gospodarczą. Pozwanej nie przysługuje ponadto jakakolwiek inna wierzytelność wobec Towarzystwa (...). Zdaniem pozwanej z uwagi na brak przedmiotu zabezpieczenia nie jest możliwe dokonanie zabezpieczenia w sposób wnioskowany w pozwie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie okazało się nieuzasadnione.

Dla potrzeb niniejszego rozstrzygnięcia w pierwszej kolejności ponownego podkreślenia wymaga, że wydanie postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia uzależnione jest od uprawdopodobnienia przez uprawnionego dwóch przesłanek, o których mowa w art. 730¹ kpc, tj. istnienia roszczenia oraz istnienia interesu prawnego w uzyskaniu zabezpieczenia, zdefiniowanego w § 2 cytowanego przepisu. Prawdopodobności ustaleń dokonanych przez Sąd Rejonowy co do kumulatywnego spełnienia wskazanych przesłanek skarżąca w żaden sposób nie podważyła. Nie zakwestionowała bowiem ani istnienia zabezpieczonego roszczenia ani interesu prawnego w jego udzieleniu. Argumentacja zażalenia sprowadzała się do podważenia zastosowanego przez Sąd I instancji (w punkcie I. 2) sposobu zabezpieczenia roszczenia w kontekście nieistnienia zajętej wierzytelności.

W świetle tak zaprezentowanych wywodów zażalenia zaznaczenia wymaga, że w myśl art. 736 § 1 pkt 1 kpc, wniosek o udzielenie zabezpieczenia powinien odpowiadać wymaganiom przepisanych dla pisma procesowego, a nadto zawierać wskazanie sposobu zabezpieczenia. Uprawniony ma zatem obowiązek określenia we wniosku sposobu zabezpieczenia, który w przypadku roszczeń pieniężnych (tak, jak ma to miało miejsce w niniejszej sprawie), musi mieścić się w sposobach zabezpieczenia takich roszczeń, określonych w art. 747 kpc. Jak słusznie przyjął Sąd Rejonowy jednym z takich sposobów jest zajęcie wierzytelności innej niż z wynagrodzenia za pracę lub wierzytelności z rachunku bankowego (art. 747 pkt 1 kpc).

W dalszej kolejności zauważyć również należy, że jeżeli postanowienie o udzieleniu zabezpieczenia podlega wykonaniu w drodze egzekucji, do wykonania tego postanowienia stosuje się odpowiednio przepisy o postępowaniu egzekucyjnym (art. 743 § 1 zd. 1 kpc). Z art. 896 § 1 i 2 kpc wynika zaś, że do egzekucji z wierzytelności komornik przystępuje przez jej zajęcie. W orzecznictwie podkreśla się, iż „zajęcie wierzytelności na podstawie art. 896 kpc obejmuje tylko wierzytelność istniejącą. Nie ulega wątpliwości, iż wierzytelność istniejąca to wierzytelność konkretna, osadzona w ramach określonego stosunku zobowiązaniowego pomiędzy zindywidualizowanymi podmiotami, mająca sprecyzowaną treść. Oczywistym jest zatem, że tylko tak skonkretyzowana wierzytelność może być - w świetle art. 896 kpc - przedmiotem egzekucji” (wyrok SN z 11.01.2006 r. III CK 335/05, Legalis nr 429293). Do minimalnych wymagań zaś, jakie muszą zostać spełnione, by uznać inną wierzytelność za zajętą, należy określenie dłużnika wierzytelności (tzw. poddłużnika) oraz tytułu prawnego, z którego wynika zajmowana wierzytelność (przy czym wystarczające jest skonkretyzowanie go w taki sposób, aby wierzytelność tę można było zidentyfikować). Prawidłowe zdefiniowanie tych wymagań powinno uwzględniać cel postępowania egzekucyjnego, jakim jest zaspokojenie wierzyciela, a także potrzebę poszanowania uprawnień procesowych uczestników tego postępowania oraz praw osób trzecich.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy zauważyć, że wierzytelność opisana w punkcie I. 2) zaskarżonego orzeczenia została skonkretyzowana w sposób dostateczny. Zajęta wierzytelności zawiera oznaczenie dłużnika. Wprawdzie użycie określenia podmiotu, od którego pozwanej przysługiwać ma wierzytelność jako ubezpieczyciela nie jest zbyt precyzyjne, niemniej wskazuje, że wierzytelność wynika ze stosunku ubezpieczenia. W ocenie Sądu Okręgowego takie zindywidualizowanie wierzytelności spełnia potrzeby postępowania zabezpieczającego, w którym to komornik musi o zajęciu powiadomić dłużnika zajętej wierzytelności (art. 881 § 2, 896 § 1pkt 2). Zgodnie z art. 896 § 2 pkt 1 k.p.c. jednocześnie z zajęciem wierzytelności komornik wezwie jej dłużnika, aby w ciągu tygodnia złożył oświadczenie czy i w jakiej wysokości przysługuje dłużnikowi zajęta wierzytelność, czy też odmawia zapłaty i z jakiej przyczyny.

W przedmiotowej sprawie zajęta wierzytelność zawiera określenie w takim zakresie, w jakim jest to niezbędne do wykonania postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia. Trafnie zatem Sąd Rejonowy dokonał zabezpieczenia zgodnie z wnioskiem uprawnionej poprzez zajęcie dostatecznie skonkretyzowanej wierzytelności. Jako zupełnie nieuzasadniony w tym względzie należy więc ocenić zarzut obrazy art. 747 pkt 1 kpc. Orzeczenie Sadu I instancji w tym przedmiocie nie sposób podważyć także z uwagi na ewentualne nieistnienie zajętej wierzytelności, fakt ewentualnego nieistnienia wierzytelności zostanie bowiem zweryfikowany na etapie wykonania postanowienia o zabezpieczeniu. W przypadku nieistnienia po stronie pozwanej wierzytelności wobec ubezpieczyciela zabezpieczenie w tym zakresie nie wywoła zamierzonego skutku. Nie naruszy to jednak ani przywileju uprawnionego do uzyskania ochrony prawnej, ani obowiązane go nie obciążą ponad potrzebę (art. 730¹ § 3 kpc).

W rezultacie, wobec prawidłowego wskazania sposobu zabezpieczenia roszczenia, Sąd Okręgowy - na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. - oddalił zażalenie jako nieuzasadnione.

Agnieszka Górńska Agnieszka Woźniak Piotr Sałamaj

Sygn. akt VIII Gz 259/15

ZARZĄDZENIE

1) (...)

2) (...)

- (...)

- (...)

3) (...) (...) (...)